

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou v právní věci žalobce V.N., bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Lubomírem Kazdou, advokátem se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2015, č. j. OD 375/15-3/67.1/15134/Rg,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 21. 4. 2015, č. j. OD 375/15-3/67.1/15134/Rg, se z r u š u j e pro vady řízení a věc se v r a c í k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám právního zástupce Mgr. Lubomíra Kazdy, advokáta se sídlem Půtova 1219/3, Praha 1.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zčásti změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberec, odboru dopravy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 3. 2015, č. j. MML154730/14/4315/OD/Hrz. Částečná změna prvostupňového rozhodnutí spočívala v nové formulaci výroku o vině a změně výše uložené sankce, takže v souhrnu byl shora označenými rozhodnutími žalobce shledán vinným z přestupků na úseku silniční dopravy a na úseku silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, za které mu byla dle § 12 odst. 2 a § 23 odst. 2 zákona o přestupcích uložena pokuta ve výši 2 000 Kč, a zároveň povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Přestupků se měl žalobce dopustit „*tím, že dne 25. 7. 2014 kolem 21:05 hod., jako řidič autobusu tovární značky ■■■ registrační značky ■■■, na dálnici D5,*

HP Rozvadov, 150 km, při kontrole dat digitálního tachografu, provedené Policií bylo zjištěno, že:

- a) doba odpočinku v průběhu 30-ti hodin byla menší 9-ti hodin, kdy doba odpočinku časového úseku od 7. 7. 014 17:22 hod. do 8. 7. 2014 23:22 činila 6 hod. 59 min.,*
- b) doba odpočinku v průběhu 30-ti hodin byla menší 9-ti hodin, kdy doba odpočinku časového úseku od 9. 7. 2014 10:32 hod. do 10. 7. 2014 16:32 činila 7 hod. 46 min., tedy porušil článek 8 odst. 5 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006, o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy“.*

Žalobce předně namítal, že správní orgán I. stupně porušil právo na spravedlivý proces, když nerefletoval na jeho a návrh ze dne 23. 2. 2015, ve kterém požádal o přeložení termínu k ústnímu jednání a o vyrozumění a podání stanoviska. Správní orgán I. stupně neodůvodněně nevyhověl přeložení termínu k jednání a nereagoval ani na písemné návrhy žalobce a své rozhodnutí vydal pouhý týden po dříve nařízeném jednání.

Žalobce dále nesouhlasil s tím, že správní orgán I. stupně použil protokol policie jako zásadní důkaz a důkazy a návrhy žalobce odmítl, aniž by se s nimi pokusil vypořádat. Tím porušil princip rovnosti zbraní a znemožnil průkazné zjištění skutkového stavu, které bylo nutné pro dovození subjektivní odpovědnosti žalobce jako řidiče a použil nesprávně princip objektivní odpovědnosti za výsledek. Žalovaný postup převzal, přezkum provedl formálně, aniž by se vypořádal s konkretizovanými vadami celého řízení.

Další námitky žalobce směřovaly do neúplně zjištěného skutkového stavu. Žalobce uvedl, že již v okamžiku silniční kontroly vysvětlil důvod odchylky v době odpočinku, což vedlo k tomu, že věc nebyla řešena v blokovém řízení. Správní orgán I. stupně nevyhledával další důkazy, nerefletoval na návrhy výslechu svědků a vyžádání provozní evidence dopravce ve vyjádření žalobce ze dne 23. 2. 2015. Neověřoval podané informace u provozovatele dopravy, rezignoval i na vyslechnutí dalších dvou řidičů, kteří se na dopravě podíleli, a stevarda, přitom žalobce určil dostatek údajů ke ztotožnění.

Správním orgánům žalobce vytýkal neobjektivní vyhodnocení výtisků z digitálního tachografu ze dne 8. 7. a 10. 7. 2014, které žalobce poskytl správnímu orgánu I. stupně. Žalovaný přitom nedostatečné vyhodnocení důvodnosti odchylek rozhojnil o další úvahy, Žalovaný také nevyhodnotil ani předkládanou konkrétní judikaturu. Podle žalobce nemá žádné z tvrzení oporu v provedených důkazech, závěry správního orgánu jsou spekulací a zakládají se na důkazní nouzi, kterou žalovaný přešel. Žalovaný jakékoliv zjištění a prověřování vyhodnocení argumentace dopravce přešel. Z písemných materiálů nebylo možné dojít k přesvědčivým zjištěním, neboť nemohou svou povahou odrážet konkrétní provozní podmínky, proto měly být na podporu v dalším řízení provedeny výslechy svědků a záznamy o dobách řízení v konkrétní dny. Žalovaný pak při vyhodnocení doložených výtisků se zápisem odchylek pouze spekuloval, zda žalobce mohl či nemohl učinit určitý výkon, spekulativně se staví k možnosti provedení uvedení odchylky, když modifikuje čl. 12 nařízení č. 561/2006 a na str. 3 rozhodnutí dole uvádí nejbližší vhodné místo, kdy citovaný předpis stanoví vhodné místo. Takový postup svědčí o nedůsledném vyhodnocení výtisků.

Přístupem správních orgánů nebylo možno prokázat, že odchylka zdržení na cestě znamenala nerespektování doby odpočinku, které v dané situaci nemohl řidič řešit jinak.

Správní orgán neprovedl vyhodnocení čl. 9 a čl. 12 nařízení č. 561/2006 a Pokynu č. 1 k čl. 12 nařízení a judikátu Evropského soudního dvora, věc C-235/94.

V odmítnutí důvodů, kterými vysvětloval nemožnost zúčastnit se jednání, a v učinění závěru na základě úředního záznamu žalobce spatřoval porušení zásady legality materiální pravdy a zákazu zneužití správního uvážení. Nebyla podle něj zkoumána subjektivní stránka a skutkové okolnosti, které mohly ovlivnit společenskou škodlivost dovozeného jednání. Nebylo dbáno zásady *in dubio pro reo*.

Napadené rozhodnutí žalovaného je podle žalobce nepřezkoumatelné pro nedostatek důkazů a jejich neudržitelnost a zmatečnost, neboť odůvodnění je nahrazeno popisným a formálním konstatováním o prokázání bezdůvodných pochybností. Žalovaný přešel obligatorní naplnění skutkové podstaty jednání, které měly časovou blízkost i shodné naplnění důvodů odchylky a mohly být posuzovány v rovině jednočinného souběhu. Nezkoumal a nevyhodnotil porušení dovozeného jednání v § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, aniž by se zabýval skutečným naplněním čl. 12 a vztahem k čl. 9 nařízení. Došlo tak k dovození odpovědnosti na objektivním principu, čemuž odpovídá závěr na str. 4 rozhodnutí žalovaného. Důkazní nouzi žalobce spatřoval v jediném důkazu, tedy protokolu, a dále telefonickém ověření od zasahujícího policisty, přičemž úřední záznam a telefonická informace nesplňují obligatorní podmínky a kritéria důkazů. Zmatečnost a nepřezkoumatelnost odůvodnění žalovaného žalobce také spatřoval v reakci na část IV. odvolání. Žalovaný zde naznačoval akceptaci žalobcových výhrad. Žalobci pak není zřejmé, jakou úvahou byl žalovaný veden, když změnil výrok rozhodnutí i výši sankce a nekonkretizoval údajné zohlednění argumentace. Provedená zjištění a důkazy předkládané žalobcem nebyly vyhodnoceny právně konformním způsobem, absentují zjištění o neexistenci odůvodnění odmítnutí navrhovaných důkazů.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud rozhodnutí žalovaného, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil pro nezákonnost a vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a zrušil peněžitou pokutu a náklady řízení s tím, že žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný plně odkázal na napadené rozhodnutí, v němž se se všemi žalobními námitkami, které se shodovaly s odvolacími, vypořádal. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou v celém rozsahu zamítl.

Ze správního spisu, který si soud spolu s vyjádřením žalovaného vyžádal, plyne, že dne 25. 7. 2014 v 21:05 hod. byl žalobce kontrolován na 150. km dálnice D5, směr Spolková republika Německo, jako řidič autobusu tovární značky Volvo, registrační značky 8B6 4161 (dálková doprava osob). Kontrolou digitálního tachografu (záznamového zařízení vozidla) bylo zjištěno nedodržení denní doby odpočinku, u více řidičů dle čl. 8 odst. 5 nařízení č. 561/2006. Zjištění bylo zaznamenáno v Protokolu o výsledcích kontroly provozování osobní dopravy ze dne 25. 7. 2014, který byl žalobcem podepsán, a též ve formuláři na výkon silničních kontrol ze dne 25. 7. 2014, podle něhož byly převzaty digitální údaje vozidlové jednotky a karty řidiče, který žalobce také podepsal.

Zjištěné porušení doby odpočinku bylo předmětem oznámení přestupků pro podezření z porušení § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Spolu s oznámením byla správnímu

orgánu I. stupně postoupena data z paměťové karty řidiče a ze záznamového zařízení s fotodokumentací. Součástí spisu je podrobný rozpis aktivit řidiče předmětného vozidla od 26. 6. 2014 do 24. 7. 2014.

Žalobce byl uznán vinným z uvedených přestupků již příkazem ze dne 19. 1. 2015, kterým mu byla uložena pokuta ve výši 4 000 Kč. V podaném odporu žalobce namítal, že správní orgán nezohlednil argumentaci řidiče, kterou na místě kontroly vysvětloval a ozřejmoval všechna zjištění.

Předvoláním ze dne 11. 2. 2015, jež bylo zmocněnci žalobce doručeno dne 19. 2. 2015, byl žalobce předvolán k ústnímu jednání a seznámení se s podklady po vydání rozhodnutí na 4. 3. 2015 v 8:30 hod. s upozorněním, že jako důvod neúčasti na jednání nelze akceptovat pracovní povinnosti a čerpání dovolené. Žalobce ve vyjádření ze dne 24. 2. 2015 navrhoval, že nebylo v jeho silách zajistit a ovlivnit zdržení na trase, a proto navrhuje, aby si správní orgán vyžádal stanovisko a provozní evidenci od dopravce o průběhu jízdy. Současně zaslal kopie výtisků z digitálního tachografu s provedeným odůvodněním ze dne 8. 7. a 10. 7. 2014. Dále navrhoval vyslechnout oba řidiče, jejichž totožnost je známa dopravci, a kteří byli současně na trase a též průvodčího linky. Žalobce současně s ohledem na četnost pracovních cest a nepřítomnost v ČR při jednání dne 4. 3. 2015 žádal o přeložení termínu ústního jednání tak, aby o něm byl vyrozuměn cca 1 měsíc před termínem

Rozhodnutím ze dne 12. 3. 2015 byl žalobce uznán vinným ze shora definovaných přestupků a byla mu uložena pokuta 4 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení 1 000 Kč. Správní orgán I. stupně vycházel z Protokolu o výsledcích kontroly provozování osobní dopravy a formuláře na výkon silničních kontrol, podrobného rozpisu aktivit žalobce a jeho vyjádření ze dne 23. 2. 2015. Dovodil, že nedošlo k dodržení doby odpočinku v průběhu 30 hodin tak, jak bylo uvedeno ve výroku rozhodnutí. Správní orgán I. stupně též uvedl, že vycházel z telefonátu pprap. K., kontrolujícího policisty, ze dne 3. 3. 2015, podle něhož nebyl v místě silniční kontroly předložen žalobcem žádný výtisk ze záznamového zařízení. Nebyl tak dostatečně prokázán důvod nedodržení denní doby odpočinku, když žalobce neuvedl, v jakém časovém úseku mělo k problémům dojít, a podrobný rozpis aktivit řidiče ničemu podobnému nenasvědčuje, a to vzhledem ke staženému souboru vozidla, neboť vždy když měl žalobce pohotovost, řídil druhý řidič. Taková pohotovost nemůže být příkladem pohotovosti, kdy se čeká např. na hranicích nebo z důvodu zákazu jízdy. Jedná se o pracovní pohotovost, která není považována za dobu odpočinku a není součástí pracovní doby. V případě prokázání oprávněného užití čl. 12 nařízení č. 561/2006 je na řidiči, který toto musí prokázat zřejmým způsobem bez nutnosti předkládání provozní evidence a výsledku svědků apod. Správní orgán I. stupně považoval za rozhodné, že nedošlo k předložení výtisků v místě kontroly z aktuálních dnů, s uvedením konkrétního časového úseku, po který nebylo možné nařízení dodržet, a konstatoval, že navržené svědecké výpovědi byly nadbytečné. Uloženou výši pokuty správní orgán I. stupně odůvodnil, a to v neprospěch žalobce, závažností přestupků, opakovaným porušením povinností, dvěma záznamy v evidenční kartě řidiče, mírou nedodržení dob odpočinku. Správní orgán I. stupně dále uvedl, že k ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec bez náležité a včasné a důvodné omluvy nedostavili, proto bylo ústní jednání provedeno v nepřítomnosti. Zmocněnec obviněného se neomluvil vůbec a žalobce se omluvil nepodloženým konstatováním o pracovní cestě mimo území ČR.

K podanému odvolání žalobce žalovaný změnil výrok prvostupňového rozhodnutí tak, že nově formuloval výrok o vině z popsanych přestupků a uložil žalobci dle § 12 odst. 2 a § 23 odst. 2 přestupkového zákona za uvedené přestupky pokutu ve výši 2 000 Kč a náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. V odůvodnění se žalovaný ztotožnil se závěrem správních orgánů I. stupně, že žalobce byl řádně poučen v předvolání k nařízenému jednání o tom, že jako důvod omluvy nelze akceptovat pracovní činnost, nadto si pro řízení zvolil zástupce, který se žádným způsobem neomluvil a k jednání se nedostavil. Dále žalovaný konstatoval, že se ztotožňuje s tím, jak se správní orgán I. stupně vypořádal s důkazními návrhy, neboť je přesvědčen o tom, že stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Uvedl, že žalobce výtisky se zápisem odchylek nepředložil při silniční kontrole ani jimi neoponoval, jak uvádí. Pokud by výtisky se zápisem odchylek na místě kontroly oponoval, pak by to jistě uvedl do Protokolu o výsledcích kontroly provozování osobní dopravy, který bez svého vyjádření podepsal. Čl. 15 odst. 7 písm. b), bod ii) nařízení č. 3821/85 ukládá doložit výtisky s odchylkou dle čl. 12 nařízení č. 561/2006 na místě kontroly a v souladu s čl. 12 nařízení musí řidič uvést důvody odchylky ručně na výtisku ze záznamového zařízení nejpozději po dojetí na vhodné místo zastávky. Poté žalovaný hodnotil doby vytištění lístků ze záznamového zařízení a dovodil, že nebyly vytisknuty na nejbližším vhodném místě, ale až po ukončení denní činnosti žalobce, proto je nelze uplatnit. Dále uvedl, že vyhodnocení čl. 9 nařízení č. 561/2006 není v daném případě možné. Žalovaný přijal námitku ohledně výroku rozhodnutí o naplnění skutkové podstaty projednávaných přestupků, a proto změnil výrok napadeného rozhodnutí. Ve výroku také opravil zákon, podle kterého byla žalobci pokuta uložena, když správní orgán I. stupně v ostatních případech správně uvedl přestupkový zákon, nikoliv zákon o silničním provozu. Žalovaný se ohradil proti námitce zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť skutečně odkazovalo na protokol o ústním jednání v nepřítomnosti obviněného. Objektivní stránka přestupku byla naplněna porušením čl. 8 odst. 5 nařízení č. 561/2006 a subjektivní stránka je spatřována v nedbalosti. Žalovaný uvedl, že změnil i výši uložené sankce ve prospěch žalobce, protože správní orgán I. stupně při ukládání sankce nezohlednil řádně argumenty žalobce, které svědčily v jeho prospěch, a proto sankci snížil na polovinu původně uložené pokuty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Po provedeném přezkumu dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného trpí vadami.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve spojení s rozhodnutím žalovaného, kterými byl ve svém souhrnu uznán vinným z přestupků na úseku dopravy a silničního hospodářství podle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích, podle něhož se přestupku dopustí ten, kdo *jako řidič vozidla při kontrole není držitelem dokladů, předložil neplatný doklad nebo nepředložil doklady požadované zvláštním právním předpisem, nevede stanoveným způsobem záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, záznam o provozu vozidla nebo nedodrжуje stanovené doby řízení, bezpečnostních přestávkách a době odpočinku, nepředložil záznam o době řízení, bezpečnostních přestávkách*

a době odpočinku nebo záznam o provozu vozidla požadovaných zvláštním právním předpisem.

Zvláštním předpisem, který upravuje mj. povinnosti řidiče vozidla dodržovat stanovené doby řízení, bezpečnosti přestávky a doby odpočinku, je nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 561/2006 ze dne 15. 3. 2006 o harmonizaci některých předpisů v sociální oblasti týkajících se silniční dopravy, o změně nařízení Rady (EHS) č. 3821/85 a (ES) č. 2135/98 a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 3820/85 (dále jen „nařízení č. 561/2006“). Jeho čl. 8 stanoví řidiči povinnost dodržovat doby odpočinku dle pravidel zde stanovených, přičemž odst. 5 tohoto článku se vztahuje na situaci, kdy jsou ve vozidle přítomni nejméně dva řidiči. Čl. 9 pak stanoví další pravidla pro zohlednění doby odpočinku. Čl. 12, jež je zařazen v kapitole IV nazvané Výjimky, upravuje možnost řidiče odchýlit se od požadavků na minimální dobu odpočinku a na maximální dobu řízení.

Protože soudnímu přezkumu může být pojmově podrobeno pouze přezkoumatelné správní rozhodnutí, soustředil se soud nejprve na posouzení, zda napadené rozhodnutí netrpí nesrozumitelností či nedostatkem důvodů, ke kterým by byl povinen přihlédnout nejen k uplatněným žalobním námitkám, ale i z úřední povinnosti, a pro které by bylo na místě je zrušit postupem dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Výrok rozhodnutí, kterým je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí splňovat jednak obecné náležitosti dle § 68 odst. 2 správního řádu, jednak dle § 77 zákona o přestupcích, tedy musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Na výrok rozhodnutí jsou kladeny vysoké formální požadavky, ze skutkové věty musí vyplývat nejen popis skutku, který musí být vyjádřen nezaměnitelným způsobem, ale i všechny další okolnosti, které jsou rozhodné pro jeho právní kvalifikaci, tj. subsumpci pod konkrétní skutkovou podstatu přestupku. Z výroku rozhodnutí, jímž je obviněný shledán vinným ze spáchání přestupku, musí být jednoznačně zřejmé, jakého deliktu se z hlediska skutku i jeho právní kvalifikace dopustil, a jaká mu za to byla uložena sankce.

Ačkoli žalovaný, který měnil výrok prvostupňového rozhodnutí v části týkající se vyslovení viny (nepochybně k námitce žalobce pod bodem IV. odst. 2 odvolání), nezvolil zrovna pregnantní vyjádření skutkové věty, lze podle názoru soudu z výroku napadeného rozhodnutí zjistit, že uvedených přestupků (s ohledem na výslovnou citaci § 12 odst. 2 zákona o přestupcích, který se týká vedení společného řízení o více přestupcích), které spočívaly v nedodržení doby 9 hodin odpočinku v průběhu 30 hodin, se žalobce dopustil v době specifikované pod body a) a b), nikoli dne 25. 7. 2014, kdy byl jako řidič autobusu podroben kontrole dat digitálního tachografu. Toto považoval soud za potřebné výslovně uvést právě s ohledem na předchozí výhrady žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí, které označil za nepřezkoumatelné.

Nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů je pak nutno považovat rozhodnutí, z něhož není seznatelné, proč správní orgán považoval námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje skutečnosti předestírané úředníkem za nerozhodné, nesprávné či vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a učinění právních závěrů. Vysoké nároky jsou tradičně kladeny na řádné zdůvodnění konkrétně uváděné sankce.

Rozhodnutí odvolacího správního orgánů bývá shledáno nepřezkoumatelným, nevypovídá-li se odvolací správní orgán se všemi odvolacími námitkami řádně. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí se může týkat i jen určité části rozhodnutí, v takovém případě není na překážku, aby se s některými dílčími žalobními argumenty soud vypořádal, je-li to na podkladě přezkoumávaného rozhodnutí možné.

V daném případě musel dát soud za pravdu žalobci, pokud označil rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné, svědčící o formálním přezkumu prvostupňového rozhodnutí bez vypořádání se s konkrétními námitkami obsaženými v odvolání.

Žalobce přitom v odvolání brojil zejména proti nedostatečnému skutkovému zjištění a zdůvodnění toho, proč správní orgán I. stupně odmítl veškeré jeho důkazní návrhy, namítal výslovně, že navrhoval vyslechnout 3 svědky a správní orgán se vyjádřil pouze ke dvěma, kromě toho se dožadoval výsledku pprap. K., který prováděl silniční kontrolu a o jehož totožnosti se dozvěděl až z rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Přezkum prvostupňového rozhodnutí co do neprovedení důkazů a odůvodnění takového postupu žalovaný vtělil do konstatování, že se správní orgán I. stupně s nevyslechnutím svědků vypořádal a že se žalovaný s odůvodněním ztotožňuje a stav věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou důvodné pochybnosti. Právě popsanou část rozhodnutí žalovaného nelze považovat za řádné vypořádání uplatněných odvolacích námitek, neboť nelze seznat, proč se žalovaný s postupem správního orgánu I. stupně ztotožňuje. Není jasné, jak žalovaný reaguje na výtku, že se správní orgán vypořádal pouze s návrhy na vyslechnutí 2 svědků (správní orgán I. stupně zjevně z návrhu žalobce ve vyjádření ze dne 23. 2. 2014 dovodil, že navrhuje vyslechnout jen 2. řidiče P. C. spolu s žalobce jako obviněným), když žalobce navrhoval výslech 3 svědků (2 dalších řidičů, jehož totožnost měla být známa zaměstnavateli žalobce, a stevarda). Rovněž nelze zjistit, z jakých důvodů žalovaný považuje prvostupňové rozhodnutí za dostatečně odůvodněné ohledně nevyhovění dalšímu důkaznímu návrhu žalobce – vyžádání stanoviska a provozní evidence zaměstnavatele. Odvolací námitky, které se týkaly odůvodnění toho, že nebyly vyžádány ani tyto označené důkazy, žalovaný zcela pominul, resp. odbyl obecným konstatováním o dostatečně zjištěném skutkovém stavu, aniž by bylo zřejmé, z jakých podkladů toto dovozuje.

Rozporuplným pak shledal soud odůvodnění žalovaného v části, ve které byly hodnoceny výtisky ze záznamového zařízení autobusu. Správní orgán I. stupně svoje závěry o naplnění skutkové podstaty přestupků založil na tom, že dle kontrolujícího policisty pprap. K. nebyly výtisky předloženy při kontrole, ač byly vytištěny dne 8. 7. 2014 a 10. 7. 2014, a neobsahují potřebné konkrétní důvody, a proto je považuje za účelové. Žalovaný pak ovšem po konstatování, že výtisky ze záznamového zařízení žalobce nepředložil při silniční kontrole, přistoupil k jejich dalšímu rozboru a soustředil se na přesný čas jejich vytištění, přičemž závěr o nemožnosti aplikovat čl. 12 nařízení č. 561/2006 založil na tom, že k pořízení výtisků nedošlo na nejbližším vhodném místě zastávky. Odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních řízení tak nedávají jasnou odpověď na to, jaké skutečnosti vlastně správní orgány považují za rozhodující při hodnocení oněch výtisků ze záznamového zařízení z pohledu možné aplikace čl. 12 nařízení č. 561/2006 a vůbec jeho vztahu k naplnění příslušné skutkové podstaty přestupků dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích.

Nadto musí soud přisvědčit žalobci, že úřední záznam a telefonická informace nejsou zákonnými důkazy. Správní orgán I. stupně, z jehož závěrů ohledně o zjištění skutkového stavu žalovaný vycházel, považoval zjevně za potřebné (nejspíše s ohledem na obranu žalobce v odporu proti příkazu a vyjádření ze dne 23. 2. 2015) ověřit si průběh silniční kontroly provedené dne 25. 7. 2014. Učinil tak ovšem prostřednictvím telefonického dotazu kontrolujícího policisty pprap. K., o kterém učinil úřední záznam, ačkoli má-li být nositelem určité informace fyzická osoba, která vnímala určitý děj, je třeba takovou osobu vyslechnout jako svědka (§ 55 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu), při zachování procesních práv účastníka řízení. Žalovaný, aniž by přistoupil k hodnocení Protokolu o výsledcích kontroly provozování osobní dopravy, z něhož správní orgán I. stupně zjevně v dané části nevycházel, a jakkoli reagoval na důkazní návrh vyslechnout pprap. K. obsažený v odvolání, převzal závěr o nepředložení výtisků se záznamem odchylek. Takový postup žalovaného považuje soud za nepřezkoumatelný, neboť v souhrnu opět nelze zjistit, na základě jakých podkladů bylo dané skutkové zjištění o nepředložení výtisků ze záznamového zařízení při kontrole učiněno a jak byly důkazy vlastně vyhodnoceny (v souladu se zásadou volného hodnocení dle § 50 odst. 4 správního řádu, jež musí nalézt v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu odraz v odůvodnění rozhodnutí).

Zcela nedostatečným soud shledal také rozhodnutí žalovaného, pokud v něm žalovaný konstatoval, že vyhodnocení čl. 9 nařízení č. 561/2006 ve prospěch žalobce není možné. V odvolání přitom žalobce správnímu orgánu I. stupně i v tomto směru vytýkal nedostatek argumentů. Bylo tedy povinností žalovaného jako odvolacího orgánu se uvedenou námitkou řádně zabývat a rozvést, z jakých skutkových či právních důvodů není na místě uvedený čl. 9 nařízení č. 561/2006 ve prospěch žalobce aplikovat.

K dílčí námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, pokud žalovaný reagoval na námitku zmatečnosti a nepřezkoumatelnosti prvostupňového rozhodnutí v části týkající se zmínky „o přeložení ústního jednání v úvodu tohoto protokolu“, soud poznamenává, že z rozhodnutí žalovaného vyplývá závěr žalovaného, že nepovažuje za nepřezkoumatelné prvostupňového rozhodnutí v části na str. 2 písm. d), kdy byl dle názoru žalovaného pod pojmem „v úvodu tohoto protokolu“ zjevně myšlen protokol o ústním jednání, v jehož úvodu se správní orgán I. stupně nejprve zabýval tím, zda byly splněny podmínky pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce a jeho zmocněnce.

Rozhodnutí žalovaného naopak neobstojí z pohledu odůvodnění konkrétní výše pokuty 2 000 Kč. Jak již soud uvedl shora, na vyhodnocení a odůvodnění určité výše sankce (zde v podobě pokuty dle § 23 odst. 2 zákona o přestupcích s horní hranicí zákonného rozpětí 10 000 Kč) jsou kladeny vysoké nároky. Za nepřezkoumatelná se považují rozhodnutí, v nichž je pokuta zdůvodněna pouhou rekapitulací skutkových zjištění a uvedením zákonných kritérií, aniž by bylo současně zřejmé, jestli a jak konkrétně byly zjištěné okolnosti z pohledu zákonných kritérií vyhodnoceny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 As 51/2007-68, všechny publikované na www.nssoud.cz).

V souzeném případě žalovaný snížil pokutu uloženou prvostupňovým rozhodnutím z částky 4 000 Kč na 2 000 Kč s tím, že nebyly řádně zohledněny argumenty žalobce svědčící v jeho prospěch. Z takové odůvodnění zvolené výše pokuty není vůbec jasné, jaké argumenty svědčící ve prospěch žalobce měl žalovaný na mysli a jak je hodnotil z pohledu zákonných

kritérií uvedených v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně přitom nebyly zmíněny žádné konkrétní argumenty žalobce, které by byly hodnoceny při ukládání pokuty, ať jako polehčující, nebo naopak přitěžující okolnosti. Jak žalobce případně uvádí v žalobě, tímto postupem žalovaný naznačuje, že argumentace žalobce [která však směřovala do závěrů o naplnění znaků dané skutkové podstaty přestupku (včetně protiprávnosti) dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích] je v určitém směru opodstatněná, což samozřejmě činí předchozí závěry žalovaného o naplnění všech znaků přestupků, včetně objektivní i subjektivní stránky, rozporuplnými.

Jedinou částí rozhodnutí žalovaného, kterou soud shledal způsobitou přezkumu z hlediska uplatněného žalobního bodu, tak v podstatě zůstala pasáž týkající se provedení ústního jednání dne 4. 3. 2015 v nepřítomnosti žalobce.

Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích o přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit, nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo náležitého důvodu.

V dané věci byl žalobce k ústnímu jednání na den 4. 3. 2015 v 8:30 hod. předvolán prostřednictvím zvoleného zmocněnce, jemuž bylo předvolání řádně doručeno dne 19. 2. 2015. V předvolání byl žalobce upozorněn na to, že jako důvod neúčasti nebudou akceptovány pracovní povinnosti nebo čerpání dovolené. Ve vyjádření ze dne 23. 2. 2015 žalobce požádal s ohledem na četné zahraniční cesty a nepřítomnost v ČR v den konání jednání o změnu termínu jednání a jeho oznámení přibližně 1 měsíc dopředu s tím, že doklad o pracovní cestě bude předložen na vyžádání.

Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 5. 2009, č. j. 7 As 28/2009-99: „Obecně lze v tomto konkrétním případě souhlasit s právním názorem krajského soudu vysloveným v odůvodnění napadeného rozsudku spočívajícím v tom, že včasná omluva z důvodu předem naplánované zahraniční cesty, resp. dovolené, kterou by účastník řízení přesvědčivým způsobem prokázal, by mohla být správním orgánem hodnocena jako omluva z důležitého důvodu.“ Z uvedeného soud dovozuje, že lze akceptovat omluvu z ústního jednání ve smyslu § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, je-li zahraniční cesta, případně i dovolená předem plánovaná a účastníkem řízení přesvědčivě správnímu orgánu prokázána. Se žalovaným soud souhlasí, že důkazní břemeno leží na samotném účastníku, nikoli na správním orgánu.

Žalobce žádost o změnu termínu jednání odůvodnil svými častými pracovními zahraničními cestami (přestupků se měl dopustit jako řidič autobusu v mezinárodní autobusové přepravě) a nepřítomností v ČR den 4. 3. 2015. Pokud měl žalobce již naplánovanou pracovní cestu do zahraničí a zaměstnavatel mu nevyšel vstříc a neposkytl mu náhradní volno k účasti na ústním jednání uvedeného dne, bylo na něm, aby tyto skutečnosti správnímu orgánu I. stupně přesvědčivým způsobem prokázal. Nebylo povinností správního orgánu I. stupně tvrzení žalobce ověřovat a za tím účelem si obstarávat třeba i u zaměstnavatele žalobce důkazy. Svými častými zahraničními pracovními cestami by se žalobce v podstatě mohl zvoleným způsobem z ústního projednání přestupku omluvit kdykoli, neboť právě v zahraničních cestách zjevně spočívala jeho pracovní náplň. Správní orgán I.

stupně i žalovaný tedy nepochybili, jestliže dovodili, že podmínky pro konání ústního jednání v nepřítomnosti žalobce byly naplněny, neboť žalobce se z nařízeného ústního jednání řádně neomluvil z důležitého důvodu.

Žalobci soud rovněž nepřisvědčil, pokud namítal, že ho správní orgán I. stupně ponechal v přesvědčení, že jeho návrh bude akceptován. Pokud správní orgán neshledá omluvu či žádost o přeložení termínu ústního jednání řádnou či důvodnou, není jeho povinností o svém stanovisku účastníka řízení vyrozumět, zvláště je-li řádně zastoupen zmocněncem, jehož si k ochraně svých práv, tj. i procesních, pro dané správní řízení zvolil. Soud vycházel z konstantní judikatury Ústavního soudu, jež se týká zásad spravedlivého procesu ve smyslu čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 68/97). Pokud tedy správní orgán I. stupně nestanovil v reakci na žádost žalobce jiný termín ústního projednání věci a žalobce k němu nepředvolal, mělo být zmocněnci žalobce a tím i žalobci samotnému zřejmé, že ústní jednání bude v původně určený den uskutečněno. Přesto se k němu ani zmocněnec žalobce, který se z nařízeného jednání neomlouval, nedostavil. Soud tak uzavírá tím, že neshledal důvodnou námitku porušení žalobcova práva na spravedlivý proces projednáním věci v jeho nepřítomnosti.

Protože, jak soud rozvedl shora, shledal v podstatných částech napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, zrušil jej podle § 78 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.

V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán vysloveným právním názorem soudu.

V dalším řízení je žalovaný povinen provést znovu řádný přezkum napadeného prvostupňového rozhodnutí a vypořádat vyčerpávajícím způsobem veškeré odvolací námitky, a rovněž důkazní návrh žalobce svědeckou výpovědí pprap. K. doplněný v odvolání tak, aby jeho zjištění a skutkové a právní závěry [včetně toho, jaké skutečnosti jsou považovány za rozhodné z hlediska možné aplikace čl. 9 a čl. 12 nařízení č. 561/2006 z pohledu naplnění veškerých znaků daných dvou přestupků dle § 23 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích] byly způsobilé přezkumu a našly odraz v odůvodnění rozhodnutí v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. Přistoupí-li žalovaný k originálnímu hodnocení podkladů pro rozhodnutí, mělo by být z jeho rozhodnutí zřejmé, proč tak činí a k jakým skutkovým závěrům na rozdíl či naopak v souladu se správním orgánem I. stupně dospěl. A také, jakým způsobem žalovaný v této souvislosti případně korigoval právní výklad relevantních zákonných ustanovení či nařízení č. 561/2006. Zvláštní pozornost musí žalovaný věnovat odůvodnění určité výše pokuty, aby bylo zjevné, ke kterým konkrétním okolnostem případu (z hlediska zákonných kritérií pro ukládání pokut dle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích) vlastně přihlédl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého *má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.*

Ve věci byl úspěšný žalobce, soud mu proto proti neúspěšnému žalovanému přiznal náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu dle příslušné položky Sazebníku soudních poplatků ve výši 3 000 Kč, odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), a částkou 1 428 Kč odpovídající příslušné 21 % DPH z odměny a příslušné náhrady, celkem tedy 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 22. října 2015.

Mgr. Lucie Trejbalová,
samosoudkyně